

Forfatter: Bergsøe, Vilhelm

Titel: Udrag fra Fra Piazza del Popolo · II

Citation: Bergsøe, Vilhelm: "Fra Piazza del Popolo", i Bergsøe, Vilhelm: *Fra Piazza del Popolo*, udg. af Flemming Conrad ; Lars P. Romhild , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, [1988], s. 161. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-bergsoev02-shoot-idm139642590855552/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Fra Piazza del Popolo

Jeg blev staaende et Øjeblik ligesom bedøvet; derpaa vandrede jeg langsomt hjem ad den mørke Allé, angst for de Skænd, jeg vilde faa af Onkel. Da jeg kom til Frihedsstøtten, husker jeg, at jeg stod stille og tænkte paa, hvorfor den dog egentlig stod der.

Ottende Kapitel.

Familien Petersen.

Urtekræmmer Petersen — det vil sige Urtekræmmer Petersen senior med Titel Grosserer — var ikke nogen almindelig københavnsk Urtekræmmer. Med al Respekt for Standen, kommer man dog ved denne Benævnelse til at tænke paa en vims, lille Mand med et staaende Smil, hurtige Gebærder og et Ansigt, hvis væsentligste Mangel er Fortænder. Man tænker sig denne Mand lidt kalveknæet; med Støvler, der engang har været lakerede, men nu er skaarne ud til Tøfler; med Haaret sirlig glattet tilbage med Stangpomade og derpaa slaet frem i den bekendte Sveskekralle over højre Øre, og for Resten i en Dragt, der holder Middelvejen imellem næstsidste Mode og det rent butiksmæssige, hvoraf den hvide Hagesmække udgør en væsentlig Bestanddel. Han staar om Sommeren i Skjorteærmer, har om Vinteren lysegraa Muffediser om Haandleddene og lyseblaa Frostknuder paa Hænderne; men altid er han i Besiddelse af en rivende Ordstrøm, der varierer lige fra: „Naa, lille Stine, bankede Fruen saa sin Mand i Gaar Aftes?“ og til: „For tre Svesker, fire Kardemomme, en hal' Pebermønte — intet

videre? — Værsenartig, en hal' igen.* — Men en saadan Mand var Urtekræmmer Petersen ikke. Høj, før, med et rødnuaset Handelsansigt, kunde man antage Hr. Petersen for en solid, jydsk Studepranger, naar han om Vinteren kom vandrede ned ad Gaden, iført sin tykke Ulveskindspels og den brune Odderskindshue paa Hovedet; men den samme Betragter vilde maaske hen ad Sommeren antage Hr. Petersen for en velnæret, værdig Landsbypræst, naar han, i fine, sorte Klæder og med den skinnende Silkehat, i adstadig Pasgang vandrede ud til Frederiksberg med sin lille, spinkle Kone under Armen. Men for den, der havde talt, var det endog kun tre Ord, med Urtekræmmer Petersen, vilde disse Gisninger forsvinde som illusoriske. Handelsmanden — Grosse-
reren traadte øjeblikkelig frem. Der var i hans korte Svar noget, der straks traf Sømmet paa Hovedet, gjorde Sagen vis, og, i det hele taget, lignede Underskriften paa en Veksel. Der var i hans Blik noget, der gjorde, at man fik en bestemt Fornemmelse af, at han saa' lige igennem Sagerne og traf det, der laa bagved. Der var endelig i hans Bevægelser, og navnlig i den Maade, hvorpaa han slog ud med Haanden, noget, jeg vil ikke sige kongeligt, men noget sikkert, der laa meget nær op dertil, og som bestyrkede den paa Købmagergade herskende Anskuelse om, at han stod imellem to Tønder Guld. Saaledes var Hr. Petersen som Handelsmand — som Menneske var han noget helt andet.

Urtekræmmer Petersen var særdeles godt kendt paa Købmagergade. Hans engelske Gig, den fir-stolede Holstenskvogn og den russiske Kane havde altfor tidt rullet, rumlet og klingret gennem Gaden, til at ikke enhver skulde kende dem og deres stædige Indhold. Men af alle var der ingen, der kendte ham saa godt som Onkel, og det er Onkels Fortællinger, jeg kommer med.